

и натисналъ. Царя внимателно забѣлѣжвалъ всичко, приближилъ са по-близо и видѣлъ какъ излѣла медалята отъ печать. Той са много възхитилъ когато началника му поднесълъ още гореща готова медала: отъ едната страна собствения неговъ образъ, а отъ другата една весма живо емблематическо привѣтствие, представляюще бързо летящитѣ слава и рѣка: „*crescit eundo*“, т. е. въ шествието си са увеличава. Дълго време са той дивилъ надъ тѣзъ неочидана медала, която съ внимание разгледвалъ, нѣколко пѣти преобърщалъ и, наконецъ, като я показвалъ на съпътниците си говорилъ по руски: „Туй дѣйствително е мойто лице!“ Слѣдъ туй напечатали още медали и подарили по една на всѣкого отъ царската свита. Образа и щемпела били нарочно приготвени, слѣдъ като получили изъ Англия извѣстие, че руския царъ има намѣрение да отиде въ Парижъ.

Медалята, която зель господара отъ тозъ монетенъ дворъ стояла постоянно въ неговия кабинетъ, а слѣдъ неговата смъртъ била предадена въ императорската Академия на наукитѣ, дѣто и днесъ са съхранява въ числото на много други драгоценности.

Францускитѣ списатели отъ онѣзъ епоха описватъ монарха послѣдъющия начинъ: „Петъръ е високъ, съ добро телосложение, малко кравеничекъ, черноокъ, съ голѣми и живи очи и съ проникателенъ погледъ. Когато иска да направи нѣкому добъръ привѣтъ, физиономията му бива весела и приятна, но съхранява всѣкога едно величие. Буйнитѣ и постояннитѣ му движения показватъ стремителенъ характеръ и силни страсти. Никакви свѣтски приличия неспиратъ дѣятелността на негова духъ; величието и смѣлостта му явно го показватъ всегда господаръ на себе си. По нѣкогашъ, ако сж са събирали при